

saa maa jeg sige, at det vilde være temmelig besværligt at føre et saadant Bevis. Skulde Bedkommende for at gaa over en anden Mand's Mark ad almindelige Veie være forpligtet til at sfrue sin Bøsse fra hinanden, synes det mig vilde være formeget forlangt, og det saameget mere, som det er en Regel, man forlangst har opgivet ved Loven af 1851. Det var Reglen i Forordningen af 1840, og man vilde altsaa i saa Henseende vende tilbage hertil; men det synes jeg ikke, at der er nogen særlig Grund til. Jeg har trøet, at Udvalget kunde smigre sig med, at det havde været ret heldigt med netop i disse to Paragrafer, §§ 16 og 17, at træffe alle mødende Tilfælde paa en ret passende og klar Maade, idet der udtrykkelig er sagt i den 17de Paragraf, at hvis der bevislig begaas nogen som helst ulovlig Sagt, saa vil Bedkommende komme ind under Bestemmelserne i den følgende Paragraf om ulovlig Sagt. Jeg maa paa Udvalgets Begne ret meget takke den høitærede Indenrigsminister for den velvillige Modtagelse, han har skænket, vort Forslag, og jeg tror ogsaa paa Udvalgets Begne at turde sige, at vi særdeles ville paastjønne ethvert Forsøg særligt fra hans Side paa at forbedre det allerede foreliggende Forslag. Hvad den høitærede Indenrigsminister særligt med Hensyn til Fredningsbestemmelserne gjorde Indvendinger imod, var jo, at vi ikke vare blevne staaende ved Landsthingets Fredningstermin, nemlig den 1ste September, men vare gaaede til den 12te September. Her vil jeg dog, i Modsætning til hvad den høitærede Minister yttrede, sige, at jeg netop tror, at den 12te September er efter vore Forhold en ret passende Tid, og jeg har selv som gammel Jæger høit Velilighed til at erfare Noget i den Retning, thi jeg har i en Række af Aar levet i Slesvig, hvor Sagten gif ind den 1ste September; men det er ganske vist, at naar man gif ud den 1ste September, da vilde man paa de allerfleste Marker endnu finde Sæden staaende og Kreaturer rundt omkring i stor Mangfoldighed, saaledes at den Sagt, der i de første 14 Dage af September Maaned kunde udøves, virkelig ikke blot blev lidet frugtbringende for Jæge-

ren, men ogsaa i høit Grad forstyrrende for Brugerem, og jeg tror derfor, at der her under vore Forhold slet ikke er Trang til at begynde Sagten tidligere end den 12te September. Jeg maa ogsaa i et andet Punkt modsigte den høitærede Minister, thi jeg tror ikke, det er saa almindeligt, at man overskrider denne Bestemmelse — jeg taler selvfølgelig kun om dem, der ikke jage hele Aaret rundt — men jeg tror, at den Sagtberettigede sjældent vil inblade sig paa at gaa paa Sagt før den 12te September. Naar man til Syvende og Sidst i Udvalget er kommen til at blibe staaende ved denne Bestemmelse, saa har jeg allerede anført Grunden, at der i Udvalget hos Nogle var Tilbøielighed til at gaa til den 1ste Oktober, hvad der jo imidlertid vilde have gjort en ikke ringe Del af Sagten, særlig Hønsesagten, temmelig daarlig og i Grunden aldeles vilde have ødelagt den. Jeg haaber saaledes, at den høitærede Minister dog til Syvende og Sidst ogsaa i dette Punkt vil gaa over paa vort Parti og holde paa dette Mæglingsforslag, som det egentlig er, naar vi foreslaa Tiden sat til 12te September, der jo derhos har Fortidens Hævd for sig. Naar den høitagtede Minister fandt det mindre rigtigt, at vi havde udeladt den Bestemmelse, den er optagen i Lovforslagets § 7, med Hensyn til Beviset, nemlig Forbeholdet om, at en Sagtbetjents edelige Udsagn fremdeles skulde tillægges samme Vægt, som er tillagt det i Forordningen af 1840 § 35, saa er dette slet fra Udvalgets Side med velbetaad Du, thi det har ikke været tvivlsomt for Udvalget, at i det Dieblif, man vedtog en almindelig Bestemmelse om offentlig Paatale, gif det ikke an at opstille en særegen Regel for Beviset i denne Slags Sager; men der var en Omstændighed mere, hvorfor det efter Udvalgets Formening heller ikke var fornødent, thi Udvalget opfattede Bestemmelser i § 35 i Forordningen af 1840 saaledes, at, saalænge Sagtøvertrædelse vare Gjenstand for privat Forsøgning, og saalænge Resultatet af Sagsagen blev det, at vedkommende Sagteier fik Mülkten; saa kunde vel hans Sagtbetjent siges at være et mindre habilt Vidne, men det kan derimod ingenlunde siges i det Dieblif, en